

ΡΙΚ ΓΙΑΝΣΕΪ

Η ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ 5^{ΟΥ} ΚΥΜΑΤΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Για τη Σάντυ, τη φρουρό του απείρου

Η γενναιοδωρία μου είναι μεγάλη σαν τη θάλασσα.
Και το ίδιο θατιά η αγάπη μου· όσο περισσότερα σου δίνω,
τόσο περισσότερα έχω· γιατί και τα δύο είναι απέραντα.

Ονίλλιαμ Σαίξπηρ,
Ρωμαίος και Ιουλιέτα, Πράξη 2η, σκηνή 2η

ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ

ΔΕ ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΣΟΔΕΙΑ.

Οι ανοιξιάτικες βροχές ξύπνησαν τους κοιμισμένους σπόρους· καταπράσινα βλαστάρια ξεπήδησαν από την υγρή γη και ανακλαδίστηκαν σαν υπναράδες που σηκώνονται από έναν μακρύ ύπνο. Καθώς η άνοιξη έδωσε τη θέση της στο καλοκαίρι, τα καταπράσινα κοτσάνια σκούρυναν, πήραν μια μπρούντζινη απόχρωση κι έπειτα έγιναν καστανόχρυσα. Οι ημέρες μεγάλωσαν και έγιναν πιο ζεστές. Τεράστιοι πύργοι από πυκνά μαύρα σύννεφα που στροβιλίζονταν έφεραν βροχή και οι καφετιοί μίσχοι γνάλισαν στο μόνιμο λυκόφως κάτω από τον θόλο των δέντρων. Το σιτάρι ψήλωσε και τα ώριμα στάχυα του λύγισαν στον άνεμο της πεδιάδας σαν μια κουρτίνα που τρεμοπαίζει, σαν μια ατέλειωτη, κυματιστή θάλασσα που απλώνεται στον ορίζοντα.

Την εποχή της συγκομιδής δεν υπήρχε αγρότης να κόψει τα στάχυα, να τρίψει τους σπόρους ανάμεσα στα ροζιασμένα του δάχτυλα και να ξεχωρίσει φυσώντας τα σκύδαλα από τον καρπό. Δεν υπήρχε θεριστής να δαγκώσει τον καρπό ή να νιώσει την απαλή ρωγμή της φλούδας ανάμεσα στα δόντια του. Ο αγρότης είχε πεθάνει από την επιδημία και όσοι απέμειναν από την οικογένειά του το είχαν σκάσει στην πιο κοντινή πόλη, όπου κι εκείνοι υπέκυψαν, για να προστεθούν στα δισεκατομμύρια που είχαν αφανιστεί στη διάρκεια του 3ου Κύματος. Το παλιό σπίτι που είχε χτίσει ο παππούς του αγρότη ήταν τώρα ένα ερημονήσι κυκλωμένο από μια απέραντη

καφετιά θάλασσα. Οι μέρες μικρυναν, οι νύχτες έγιναν πιο ψυχρές και το σιτάρι τριζοβολούσε στον ξερό άνεμο.

Το σιτάρι είχε επιζήσει από το χαλάζι και τις αστραπές των καλοκαιρινών καταιγίδων, αλλά η τύχη δεν μπορούσε να το σώσει από το κρύο. Μέχρι οι φυγάδες να βρουν καταφύγιο στο παλιό σπίτι, τα στάχνα ήταν νεκρά, τσακισμένα από τη σκληρή γροθιά ενός αμείλικτου παγετού.

Πέντε άνδρες και δύο γυναίκες, ξένοι μεταξύ τους στο ξεκίνημα εκείνης της τελευταίας εποχής της ωρίμανσης, είχαν τώρα συνδεθεί με τη σιωπηλή υπόσχεση ότι ο πιο αδύναμος από αυτούς ήταν πιο σημαντικός από το άθροισμα όλων τους.

Οι άνδρες φυλούσαν σκοπιά κατά βάρδιες στη βεράντα της εισόδου. Στη διάρκεια της ημέρας, ο ανέφελος ουρανός ήταν ένα λαμπερό, φωτεινό γαλάζιο και ο ήλιος που σεργνόταν χαμηλά στον ορίζοντα έδινε στο μουντό καφετί χρώμα του σιταριού μια χρυσαφένια απόχρωση που στραφτάλιζε. Οι νύχτες δεν έρχονταν μαλακά, αλλά έμοιαζαν να πέφτουν με όλο τους το βάρος πάνω στη Γη και το φως των αστεριών έδινε στο χρυσαφένιο καφέ του σιταριού το χρώμα του γυαλισμένου ασημιού.

Ο εκμηχανισμένος κόσμος είχε πεθάνει. Σεισμοί και τσουνάμι είχαν ρημάξει τις ακτές. Η επιδημία είχε αφανίσει δισεκατομμύρια.

Και οι άνδρες στη βεράντα της εισόδου κοιτούσαν τα στάχνα και αναρωτιόντουσαν τι μπορούσε να έχει σειρά.

Νωρίς ένα απόγευμα, ο άνδρας που φυλούσε σκοπιά είδε τη νεκρή θάλασσα από στάχνα να χωρίζεται και κατάλαβε ότι κάποιος ερχόταν προς την παλιά αγροικία τσακίζοντας το σιτάρι. Φώναξε τους άλλους από το εσω-

τερικό του σπιτιού. Μία από τις γυναίκες δγήκε έξω, στάθηκε δίπλα του στη βεράντα και είδαν μαζί τα ψηλά στάχυα να εξαφανίζονται μέσα στην καφετιά θάλασσα, λες και τα ρουφούσε η ίδια η Γη. Όποιος –ή ό,τι– κι αν ήταν αυτός που ερχόταν δε φαινόταν πάνω από την επιφάνεια του σιταριού. Ο άνδρας κατέβηκε από τη βεράντα. Σήκωσε το όπλο του προς το σιτάρι. Περίμενε στην αυλή, η γυναίκα περίμενε στην είσοδο και οι υπόλοιποι περίμεναν μέσα στο σπίτι, με τα πρόσωπά τους κολλημένα στα παράθυρα. Κανείς δε μιλούσε. Περίμεναν να ανοίξει η αυλαία του σιταριού.

Όταν η κουρτίνα άνοιξε, εμφανίστηκε ένα παιδί και η ακινησία της αναμονής έγινε χίλια κομμάτια. Η γυναίκα έτρεξε από τη βεράντα της εισόδου και χαμήλωσε την κάννη του όπλου. *Ένα μωρό είναι μονάχα. Θα πυροδολούσες ποτέ ένα παιδί;* Το πρόσωπο του άνδρα σκίρτησε από αναποφασιστικότητα και οργή, καθώς όλα όσα θεωρούσε δεδομένα είχαν προδοθεί. *Πώς το ξέρουμε;* ρώτησε απότομα τη γυναίκα. *Πώς μπορούμε πια να είμαστε σίγουροι για οτιδήποτε;* Το αγόρι παραπάτησε στα στάχυα και έπεσε στο χώμα. Η γυναίκα έτρεξε κοντά του και το σήκωσε, κολλώντας το βρόμικο πρόσωπο του παιδιού πάνω στο στήθος της, και ο άνδρας με το όπλο μπήκε μπροστά της και της έκλεισε τον δρόμο. *Έχει παγώσει. Πρέπει να τον πάμε μέσα.* Και ο άνδρας ένωσε ένα μεγάλο δάρος στο στήθος του. Ένωθε εγκλωδισμένος ανάμεσα σε αυτό που ήταν παλιά ο κόσμος και σε αυτό που είχε γίνει, αυτό που ήταν ο ίδιος προηγουμένως και αυτό που ήταν τώρα, και το κόστος όλων αυτών των ανομολόγητων υποσχέσεων βάραινε στην καρδιά του. *Ένα μωρό*

είναι μόνο. Θα πυροβολούσες ποτέ ένα παιδί; Η γυναίκα τον προσπέρασε, ανέβηκε τα σκαλιά, έφτασε στη δεράντα και μπήκε στο σπίτι· ο άνδρας έσκυψε το κεφάλι του λες και προσευχόταν κι έπειτα το σήκωσε με μια κίνηση που μαρτυρούσε ικεσία. Περίμενε λίγα λεπτά για να δει αν θα έδγαινε κάποιος άλλος μέσα από το σιτάρι, γιατί του φαινόταν απίστευτο το ότι ένα νήπιο ήταν σε θέση να επιδιώσει για τόσο πολύ μόνο και ανυπεράσπιστο, χωρίς κανέναν να το προστατεύει. Πώς θα μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο;

*Όταν μπήκε στο σαλόνι της παλιάς αγροικίας, είδε τη γυναίκα να κρατάει το παιδί στα γόνατά της. Το είχε τυλίξει με μια κουδέρτα και του έφερε νερό, και τα μικρά δαχτυλάκια του τυλίχτηκαν κατακόκκινα από το κρύο γύρω από το φλιτζάνι, ενώ οι υπόλοιποι είχαν μαζευτεί στο δωμάτιο και κανείς δε μιλούσε, μόνο κοιτούσαν το παιδί με απορία και δέος. *Πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;* Το παιδί σιγόκλαιγε. Το βλέμμα του τινάζόταν από το ένα πρόσωπο στο άλλο ψάχνοντας για κάτι γνωστό, αλλά του ήταν όλα ξένα, όπως ήταν ξένα μεταξύ τους πριν τελειώσει ο κόσμος. Είπε κλαψουρίζοντας ότι κρύωνε και ότι το πονούσε ο λαιμός του. Είχε στον λαιμό του μια πληγή που τον πονούσε πολύ.*

Η γυναίκα που κρατούσε το παιδί το προέτρεψε να ανοίξει το στόμα του. Είδε τη φλεγμονή στον ουρανίσκο του, αλλά δεν είδε το καλώδιο, λεπτό σαν τρίχα, που ήταν κολλημένο κοντά στο άνοιγμα του λάρυγγά του. Δεν μπόρεσε να δει το καλώδιο, ούτε τη μικροσκοπική κάψουλα που ήταν συνδεδεμένη στην άκρη του καλωδίου. Καθώς έγειρε πάνω από το παιδί για να κοιτάξει στο στόμα του,

δεν υπήρχε τρόπος να ξέρει ότι η συσκευή μέσα στο παιδί ήταν ρυθμισμένη έτσι ώστε να ανιχνεύσει το διοξείδιο του άνθρακα στην ανάσα της.

Η ανάσα μας, η σκανδάλη.

Το παιδί μας, το όπλο.

Η έκρηξη εξαέρωσε την παλιά αγροικία ακαριαία.

Το σιτάρι χρειάστηκε περισσότερο. Από την αγροικία, τα βοηθητικά κτίσματα ή από το σιλό, που χρόνο παρά χρόνο γέμιζε με την πλούσια σοδειά, δεν έμεινε τίποτε. Όμως τα ξερά, λυγερά στάχυα που κατάπιε η φωτιά έγιναν στάχτη και το δειλινό ένας στεγνός βόρειος άνεμος σάρωσε το λιβάδι και σήκωσε τη στάχτη ψηλά στον ουρανό. Τη μετέφερε εκατοντάδες χιλιόμετρα κι έπειτα η στάχτη έπεσε σαν ένα γκριζόμαυρο χιόνι και κατακάθισε αδιάφορα στο γυμνό έδαφος.

—ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ—

I
ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΜΕ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΡΟΛΟΪ που οι χτύποι του αργοσβήνουν.

Το ακούω στα παγωμένα δάχτυλα του ανέμου που ξύνουν το τζάμι του παραθύρου. Το μυρίζω στη μουχλιασμένη μοκέτα και στη σάπια ταπετσαρία του παλιού ξενοδοχείου. Και το νιώθω στο στήθος της Τίκαπ καθώς κοιμάται. Στο σφυροκόπημα της καρδιάς της, στον ρυθμό της ανάσας της, στη ζεστασιά που εκπέμπει στον παγωμένο αέρα, οι χτύποι του ρολογιού αργοσβήνουν.

Στην άλλη άκρη του δωματίου η Κάσσι Σάλλιθαν φυλάει σκοπιά δίπλα στο παράθυρο. Το φεγγαρόφωτο τρυπώνει από μια μικροσκοπική χαραμάδα στις κουρτίνες πίσω της φωτίζοντας τις τολύπες παγωμένης ανάσας που δγαίνουν από το στόμα της σαν μια σειρά από μικρές εκρήξεις. Ο μικρός αδελφός της κοιμάται στο κρεβάτι που δρίσκεται πιο κοντά της, ένας μικρός γρόμπος κάτω από τον σωρό με τα σκεπάσματα. Παράθυρο, κρεβάτι και ξανά πίσω το κεφάλι της πάει πέρα δώθε σαν εκκρεμές. Ο τρόπος που στρέφει το κεφάλι της, ο ρυθμός της ανάσας της, σαν του Νάγκετ, σαν της Τίκαπ, σαν τη δική μου, που σημαδεύουν τον χρόνο του ρολογιού που οι χτύποι του αργοσβήνουν.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι. Η Τίκαπ δογκάει στον ύπνο της και έπειτα κουκουλώνεται κι άλλο με τα σκεπάσματα. Το κρύο χειροτερεύει, μου σφίγγει το στήθος, παρόλο που φοράω όλα μου τα ρούχα εκτός από τις αρδύλες

και το αμπεχονό μου, τα οποία αρπάζω από τα πόδια του κρεβατιού. Η Σάλλιβαν με παρακολουθεί που φοράω τις μπότες μου κι έπειτα πηγαίνω στην ντουλάπα για να πάρω το σακίδιο και το όπλο μου. Πάω κοντά της, ενώ στέκεται δίπλα στο παράθυρο. Αισθάνομαι ότι θα έπρεπε να πω κάτι προτού φύγω. Μπορεί να μην ξαναϊδωθούμε ποτέ.

«Αυτό ήταν, λοιπόν» λέει. Το ανοιχτόχρωμο δέρμα της λάμπει στο γαλακτώδες φως. Η μύτη και τα μάγουλά της είναι σαν να τα έχουν ψεκάσει με φακίδες.

Τοποθετώ καλύτερα το όπλο στον ώμο μου. «Αυτό ήταν».

«Ξέρεις, το Ντάμπο το καταλαβαίνω. Από τα μεγάλα του αυτιά. Και το Νάγκετ, γιατί ο Σαμ είναι πολύ μικρόσωμος. Και το Τίκαπ. Το Ζόμπι δεν το πιάνω και πολύ –ο Μπεν δε λέει κουδέντα γι' αυτό– και υποθέτω ότι το Παουντκίικ έχει κάποια σχέση με το πάχος του. Πού κολλάει όμως το Ρίνγκερ;»

Αρχίζω να διαισθάνομαι πού θα καταλήξει αυτό. Εκτός από τον Ζόμπι και τον αδελφό της, δεν είναι σίγουρη πια για κανέναν. Το όνομα Ρίνγκερ πυροδοτεί την παράνοιά της. «Άνθρωπος είμαι κι εγώ».

«Ναι». Ανάμεσα από τη χαραμάδα στις κουρτίνες κοιτάζει δυο ορόφους πιο κάτω το πάρκινγκ, που στραφταλίζει από τον πάγο. «Και κάποιος άλλος μου το είπε αυτό. Και σαν χαζή τον πίστεψα».

«Όχι και τόσο χαζή, δεδομένων των περιστάσεων».

«Μην προσποιείσαι, Ρίνγκερ» λέει απότομα. «Ξέρω ότι δε με πιστεύεις για τον Ίβαν».

«Σε πιστεύω. Απλώς η ιστορία του δεν έχει λογική».

Κατευθύνομαι προς την πόρτα πριν ορμήσει πάνω

μου. Είναι λάθος να πιέξεις την Κάσσι Σάλλιθαν για το ζήτημα του Ίθαν Γουόκερ. Δεν της κρατάω κακία. Ο Ίθαν είναι το μικρό κλαδί στο χείλος του γκρεμού απ' όπου κρέμεται η Κάσσι, και το γεγονός ότι έχει χαθεί την κάνει να κρατιέται ακόμα πιο σφιχτά από πάνω του.

Η Τίκαπ δε δγάζει τον παραμικρό ήχο, αλλά νιώθω τα μάτια της πάνω μου· ξέρω ότι είναι ξύπνια. Γυρίζω πίσω στο κρεβάτι.

«Πάρε με μαζί σου» ψιθυρίζει.

Κουνάω το κεφάλι μου. Το έχουμε ζηήσει αυτό εκατό φορές. «Δε θα λείψω για πολύ. Κάνα δυο μέρες μόνο».

«Μου το υπόσχεσαι;»

Ούτε να το σκέφτεσαι, Τίκαπ. Οι υποσχέσεις είναι το μοναδικό ανταλλακτικό μέσο που έχει απομείνει. Πρέπει να ξοδεύονται με σύνεση. Το κάτω χείλος της τρεμοπαίζει τα μάτια της δουρκώνουν. «Εί» λέω σιγανά. «Τι σου έχω πει, στρατιωτίνα;» Αντιστέκομαι στην επιθυμία να την αγγίξω. «Ποια είναι η πρώτη προτεραιότητα;»

«Όχι κακές σκέψεις» απαντάει φιλότιμα.

«Επειδή τι κάνουν οι κακές σκέψεις;»

«Μας μαλακώνουν».

«Και τι παθαίνουμε όταν μαλακώνουμε;»

«Πεθαίνουμε».

«Και θέλουμε να πεθάνουμε;»

Κουνάει το κεφάλι της. «Όχι ακόμα».

Αγγίζω το πρόσωπό της. Κρύο μάγουλο, ξεστά δάκρυα. *Όχι ακόμα*. Με το ανθρώπινο ρολόι να έχει ξεμείνει από χρόνο, αυτό το μικρό κορίτσι ίσως πλησιάζει τη μέση ηλικία. Η Σάλλιθαν κι εγώ είμαστε γριές. Και ο Ζόμπι; Αρχαίος.

Με περιμένει στο λόμπι φορώντας ένα μπουφάν για σκι πάνω από ένα κίτρινο φούτερ με κουκούλα – πεταμένα ρούχα που έχει μαζέψει από το ξενοδοχείο. Ο Ζόμπι δραπέτευσε από το Στρατόπεδο Καταφύγιο φορώντας μόνο μια λεπτή ιατρική στολή. Πίσω από την άγρια γενειάδα του, το πρόσωπό του έχει το χαρακτηριστικό κόκκινο του πυρετού. Το τραύμα από τη σφαίρα μου, που άνοιξε κατά την απόδραση από το Στρατόπεδο Καταφύγιο και το έραψε ο δωδεκάχρονος νοσοκόμος μας, μάλλον έχει μολυνθεί. Ακουμπάει πάνω στον πάγκο, πιέζοντας το χέρι του στο πλευρό του και προσπαθώντας να δείξει ότι όλα πάνε καλά.

«Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι άλλαξες γνώμη» λέει ο Ζόμπι, με τα σκούρα μάτια του να γυαλίζουν με μια σκανταλιάρικη λάμψη, παρόλο που μπορεί να είναι από τον πυρετό.

Κουνάω το κεφάλι μου. «Η Τίκαπ».

«Θα είναι μια χαρά». Για να με διαβεβαιώσει, δγάζει το δολοφονικό του χαμόγελο από το κλουδί. Ο Ζόμπι δεν εκτιμά πλήρως την αξία των υποσχέσεων, αλλιώς δε θα τις πέταγε τόσο αψήφιστα.

«Δεν είναι η Τίκαπ αυτή για την οποία ανησυχώ. Δείχνεις χάλια, Ζόμπι».

«Φταίει ο καιρός. Μου κάνει χάλια την επιδερμίδα». Ένα δεύτερο χαμόγελο ξεπηδά όταν λέει αυτή την ατάκα. Σκύβει μπροστά, προτρέποντάς με να ανταποδώσω με μια δική μου. «Μια μέρα, Ρίνγκερ, θα χαμογελάσεις με κάτι που θα πω και ο κόσμος θα γίνει κομμάτια».

«Δεν είμαι ακόμα έτοιμη να αναλάβω τέτοια ευθύνη».

Γελάει και νομίζω ότι ακούω έναν βρόγχο να ξεπηδάει

βαθιά από το στήθος του. «Ορίστε». Μου προσφέρει άλλο ένα φυλλάδιο για τα σπήλαια.

«Έχω» λέω.

«Πάρε κι αυτό, μήπως χάσεις το δικό σου».

«Δε θα το χάσω, Ζόμπι».

«Θα στείλω μαζί σου τον Παουντκέικ» λέει.

«Ούτε να το σκέφτεσαι».

«Εγώ είμαι επικεφαλής. Οπότε θα τον στείλω».

«Χρειάζεσαι τον Παουντκέικ εδώ περισσότερο απ' όσο τον χρειάζομαι εγώ εκεί έξω».

Γνέφει. Ήξερε ότι θα έλεγα όχι, αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί σε μια τελευταία προσπάθεια. «Ίσως θα έπρεπε να ακυρώσουμε την αποστολή» λέει. «Στο κάτω κάτω, δεν είναι και τόσο άσχημα εδώ. Υπάρχουν καμιά χιλιάδα κοριοί, μερικές εκατοντάδες ποντικοί και καμιά εικοσαριά πτώματα, αλλά η θέα είναι φανταστική...» Ακόμα προσπαθεί να αστειευτεί, επιμένει. Προσπαθεί να με κάνει να χαμογελάσω. Κοιτάζει το φυλλάδιο του οδηγού στο χέρι του. «*Είκοσι τρεις βαθμοί όλο τον χρόνο!*»

«Μέχρι να χιονίσει ή να πέσει ξανά η θερμοκρασία. Η κατάσταση είναι ανυπόφορη, Ζόμπι. Έχουμε ήδη μείνει πολύ».

Δεν καταλαβαίνω. Το έχουμε συζητήσει εξαντλητικά, αλλά εκείνος θέλει να συνεχίσει να μαστιγώνει το πτώμα. Μερικές φορές απορώ με τον Ζόμπι.

«Πρέπει να το ρισκάρουμε, και ξέρεις ότι δεν μπορούμε να πάμε στα τυφλά» συνεχίζω. «Υπάρχουν πιθανότητες να κρύβονται και άλλοι επιζώντες σε αυτά τα σπήλαια και μπορεί να μην είναι έτοιμοι να μας στρώσουν κόκκινο

χαλί, ειδικά αν έχουν συναντήσει κάποιον από τους Σιγα-
στήρες της Σάλλιβαν».

«Ή τίποτα νεοσύλλεκτους σαν και μας» προσθέτει.

«Θα πάω λοιπόν να κάνω μια εκτίμηση της κατάστα-
σης και θα γυρίσω σε κάνα δυο μέρες».

«Την κρατάω αυτή την υπόσχεση».

«Δεν είναι υπόσχεση».

Δεν υπάρχει τίποτε άλλο να πούμε. Και την ίδια στιγ-
μή, υπάρχουν ένα εκατομμύριο πράγματα που δεν έχουν
ειπωθεί. Αυτή μπορεί να είναι η τελευταία φορά που βλέ-
πουμε ο ένας τον άλλον και η σκέψη περνάει κι από το δι-
κό του μυαλό, γιατί λέει: «Σε ευχαριστώ που μου έσωσες
τη ζωή».

«Σου φύτεψα μια σφαίρα στα πλευρά και τώρα μπορεί
να πεθάνεις».

Κουνάει το κεφάλι του. Τα μάτια του γυαλίζουν από
τον πυρετό. Τα χείλη του είναι γκριζα. Ήταν απαραίτητο
να τον βαφτίσουν Ζόμπι; Μοιάζει με οιωνό. Την πρώτη
φορά που τον είδα, έκανε κάμψεις με τους κόμπους των
δαχτύλων του στο προαύλιο ασκήσεων, με το πρόσωπό
του παραμορφωμένο από την οργή και τον πόνο, και το
αίμα να λιμνάζει στην ασφαλτο κάτω από τις γροθιές του.
Ποιος είναι αυτός ο τύπος; ρώτησα. Τον λένε Ζόμπι. Πο-
λέμησε την επιδημία και δγήκε νικητής, μου είπαν, αλλά
δεν τους πίστεψα. Κανείς δε νικάει την επιδημία. Η επι-
δημία είναι θανατική καταδίκη. Ο Ρέζνικ ο επιλοχίας
έσκυδε πάνω του ουρλιάζοντας με όλη του τη δύναμη και
ο Ζόμπι με τη φαρδιά μπλε φόρμα του πίεξε τον εαυτό
του να ξεπεράσει το σημείο όπου μια ακόμα κάμψη είναι
αδύνατη. Δεν ξέρω γιατί ξαφνιάστηκα όταν με διέταξε να

τον πυροβολήσω ώστε να μπορέσει να κρατήσει την υπόσχεσή του προς τον Νάγκετ. Όταν κοιτάξεις τον θάνατο στα μάτια και ο θάνατος κατεβάζει πρώτος το βλέμμα, τίποτε δε φαντάζει αδύνατο.

Ακόμα και το να διαβάζεις τις σκέψεις του άλλου. «Ξέρω τι σκέφτεσαι» λέει.

«Όχι. Δεν ξέρεις».

«Αναρωτιέσαι αν θα έπρεπε να μου δώσεις το φιλί του αποχαιρετισμού».

«Γιατί το κάνεις αυτό;» ρωτάω. «Με φλερτάρεις».

Ανασηκώνει τους ώμους του. Το χαμόγελό του είναι στραβό, όπως το σώμα του που γέρνει πάνω στον πάγκο.

«Είναι φυσιολογικό. Δε σου έχει λείψει το φυσιολογικό;» ρωτάει, με τα μάτια του να σκάδουν μέσα στα δικά μου, αναζητώντας πάντα κάτι, για το οποίο δεν είμαι ποτέ σίγουρη. «Ξέρεις, φαστφουντάδικα για αυτοκίνητα και ταινίες ένα σαββατόδραδο, παγωτά σάντουιτς και να τσεκάρεις τον λογαριασμό σου στο Twitter».

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου. «Εγώ δεν είχα Twitter».

«Facebook;»

Έχω αρχίσει να τσαντίζομαι λιγάκι. Μερικές φορές μου είναι δύσκολο να φανταστώ πώς τα κατάφερε ο Ζόμπι να φτάσει μέχρι εδώ. Το να μιλάς συνέχεια για πράγματα που χάσαμε είναι σαν να ελπίζεις σε πράγματα που δεν μπορούν να υπάρξουν. Και οι δύο δρόμοι καταλήγουν σε αδιέξοδο και απόγνωση. «Δεν είναι σημαντικό» λέω. «Τίποτε απ' όλα αυτά δεν έχει σημασία».

Το γέλιο του Ζόμπι ξεπηδάει από τα σωθικά του. Ανεβαίνει σε φυσαλίδες στην επιφάνεια, σαν τον υπερθερμα-

σμένο αέρα ενός θερμοπίδακα, και αμέσως παύω να είμαι τσαντισμένη. Ξέρω ότι βάζει σε ενέργεια τα μαγικά του και με κάποιον τρόπο η επίγνωση δεν έχει καμία επίδραση στο αποτέλεσμα. Άλλος ένας λόγος που ο Ζόμπι είναι λιγάκι εκνευριστικός.

«Είναι αστείο» λέει «πόση σημασία πιστεύαμε ότι είχαν. Ξέρεις τι μετράει πραγματικά;». Περιμένει την απάντησή μου. Νιώθω λες και μου στήνει κάποια φάρσα, κι έτσι δε λέω τίποτα. «Το σχολικό κουδούνι».

«Το σχολικό κουδούνι;» επαναλαμβάνω.

«Ο πιο συνηθισμένος ήχος του κόσμου. Και όταν όλα αυτά τελειώσουν, θα ξανακουστούν σχολικά κουδούνια». Επιμένει. Ίσως ανησυχεί ότι δεν το πιάνω. «Σκέψου το λιγάκι! Όταν χτυπάει ένα σχολικό κουδούνι, η κατάσταση επανέρχεται στο φυσιολογικό. Τα παιδιά τρέχουν στην τάξη, αράζουν βαριεστημένα, περιμένουν το κουδούνι για το σχολάσμα και σκέφτονται τι θα κάνουν εκείνη τη νύχτα, εκείνο το Σαββατοκύριακο, τα επόμενα πενήντα χρόνια. Όπως κι εμείς, θα μαθαίνουν για φυσικές καταστροφές, αρρώστιες και παγκόσμιους πολέμους. Ξέρεις: “Όταν ήρθαν οι εξωγήινοι, πέθαναν επτά δισεκατομμύρια άνθρωποι” και έπειτα το κουδούνι θα χτυπάει και όλοι θα πηγαίνουν να φάνε και θα παραπονιούνται για τα μπαγιάτικα τσιπς. Και θα λένε: “Ουάου, επτά δισεκατομμύρια άνθρωποι είναι πολλοί. Τι κρίμα. Θα τα φας όλα αυτά τα τσιπς;”. Αυτό είναι φυσιολογικό. Αυτό έχει σημασία».

Ώστε δεν ήταν αστείο. «Μπαγιάτικα τσιπς;»

«Ωραία, εντάξει. Τίποτε απ’ όλα αυτά δεν έχει λογική. Είμαι ένας ηλίθιος».

Χαμογελάει. Τα δόντια του δείχνουν πολύ λευκά περι-

τριγυρισμένα από την άγρια γενειάδα του και τώρα, επειδή το πρότεινε, σκέφτομαι να τον φιλήσω και αναρωτιέμαι αν θα με γαργαλούσαν οι τρίχες στο πάνω χείλος του.

Διώχνω μακριά τη σκέψη. Οι υποσχέσεις είναι ανεκτίμητες, και ένα φιλί είναι κι αυτό μια υπόσχεση.

2

ΛΑΜΠΕΡΟ ΚΑΙ ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟ, το φως των αστεριών διαπερνάει το σκοτάδι, καλύπτοντας τον αυτοκινητόδρομο με μια μαργαριταρένια απόχρωση του λευκού. Το ξερό χορτάρι γυαλίζει· τα γυμνά δέντρα στραφταλίζουν. Εκτός από τον άνεμο που διατρέχει τη νεκρή γη, στον κόσμο βασιλεύει η σιγή του χειμώνα.

Κουλουριάζομαι δίπλα σε ένα ακινητοποιημένο SUV και ρίχνω μια τελευταία ματιά πίσω στο ξενοδοχείο. Ένα αδιάφορο διώροφο λευκό ορθογώνιο ανάμεσα σε μια συστάδα από άλλα αδιάφορα λευκά ορθογώνια. Απέχει μόνο εξήμισι χιλιόμετρα από την τεράστια τρύπα που κάποτε ήταν το Στρατόπεδο Καταφύγιο και του δώσαμε το παρατσούκλι Ξενοδοχείο Γουόκερ, προς τιμή του αρχιτέκτονα εκείνου του τεράστιου λάκκου. Η Σάλλιθαν μας είχε πει ότι το ξενοδοχείο ήταν το σημείο του ραντεβού της με τον Ίθαν. Εγώ πίστευα ότι ήταν πολύ κοντά στον τόπο του εγκλήματος, πολύ δύσκολο να το υπερασπιστείς και, τέλος πάντων, ο Ίθαν Γουόκερ ήταν νεκρός: Ένα ραντεβού χρειάζεται δύο, υπενθύμισα στον Ζόμπι. Οι ενστάσεις μου απορρίφθηκαν. Αν ο Γουόκερ ήταν στ' αλήθεια ένας απ' αυτούς, ίσως είχε βρει έναν τρόπο να επιζήσει.

«Πώς;» ρώτησα.

«Υπήρχαν άκατοι διαφυγής» είπε η Σάλλιδαν.

«Και λοιπόν;»

Τα φρύδια της έσμιξαν. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Λοιπόν... θα μπορούσε να είχε δραπετεύσει με κάποια απ' αυτές».

Γύρισα και την κοίταξα. Μου ανταπέδωσε το βλέμμα. Κανείς μας δεν είπε τίποτα. Έπειτα ο Ζόμπι είπε: «Λοιπόν, πρέπει να αναζητήσουμε καταφύγιο κάπου, Ρίνγκερ». Δεν είχε βρει ακόμα το φυλλάδιο για τα σπήλαια. «Και θα έπρεπε να του παραχωρήσουμε το πλεονέκτημα της αμφιβολίας».

«Το πλεονέκτημα ποιας αμφιβολίας;» ρώτησα.

«Ότι είναι αυτός που λέει». Ο Ζόμπι κοίταξε τη Σάλλιδαν, η οποία συνέχιζε να με αγριοκοιτάζει. «Ότι θα κρατήσει την υπόσχεσή του».

«Υποσχέθηκε να με βρει» εξήγησε.

«Είδα το αεροπλάνο» είπα. «Όμως δεν είδα κάποια άκατο διαφυγής».

Κάτω από τις φακίδες, η Σάλλιδαν κοκκίνισε. «Επειδή δεν είδες εσύ, αυτό δε σημαίνει...»

Στράφηκα προς τον Ζόμπι. «Αυτό δεν έχει λογική. Μία ύπαρξη χιλιάδες χρόνια πιο εξελιγμένη από εμάς στρέφεται ενάντια στο δικό της είδος. Για ποιον λόγο;»

«Δε μου εξήγησε το γιατί» είπε ο Ζόμπι με ένα μισό χαμόγελο.

«Όλη η ιστορία του είναι αλλόκοτη» είπα. «Καθαρή συνείδηση που καταλαμβάνει ένα ανθρώπινο σώμα – αν δε χρειάζονται σώματα, τότε δε χρειάζονται ούτε πλανήτη».

«Ίσως χρειάζονται τον πλανήτη για κάτι άλλο». Ο Ζόμπι προσπαθούσε σκληρά.

«Σαν τι; Για κτηνοτροφία; Για τόπο διακοπών;» Κάτι άλλο με ενοχλούσε, μια γκρινιαρική μικρή φωνούλα που έλεγε: *Κάτι δεν κολλάει σε όλα αυτά*. Όμως δεν μπορούσα να εντοπίσω τι. Κάθε φορά που πήγαινα να το πιάσω, μου ξεγλιστρούσε.

«Δεν υπήρχε χρόνος να μπω σε όλες τις λεπτομέρειες» είπε απότομα η Σάλλιδαν. «Ήμουν προσηλωμένη στο να σώσω τον μικρό μου αδελφό από ένα στρατόπεδο θανάτου».

Το άφησα να περάσει έτσι. Το κεφάλι της έμοιαζε έτοιμο να εκραγεί.

Μπορώ να διακρίνω αυτό το ίδιο κεφάλι τώρα καθώς ρίχνω ένα τελευταίο βλέμμα προς τα πίσω· διαγράφεται στο παράθυρο του δεύτερου ορόφου του ξενοδοχείου, και αυτό είναι κακό, πολύ κακό: Είναι εύκολος στόχος για κάποιον ελεύθερο σκοπευτή. Ο επόμενος Σιγαστήρας που θα συναντήσει η Σάλλιδαν μπορεί να μην είναι τόσο ερωτιάρης όσο ο πρώτος.

Μπαίνω σκυφτά στη λεπτή σειρά από δέντρα που συνορεύουν με τον δρόμο. Καλυμμένα από ένα σκληρό στρώμα πάγου, τα ερείπια του φθινοπώρου τρίζουν κάτω από τις αρβύλες μου. Φύλλα κουλουριασμένα σαν γροθιές, σκουπίδια και ανθρώπινα οστά σκορπισμένα από τα αγρίμια. Ο κρύος αέρας κουβαλάει την αμυδρή μυρωδιά του καπνού. Ο κόσμος θα καίγεται για εκατό χρόνια. Η φωτιά θα καταβροχθίσει τα πράγματα που φτιάξαμε από ξύλο, πλαστικό, λάστιχο και ύφασμα, κι έπειτα το νερό, ο άνεμος και ο χρόνος θα ροκανίσουν την πέτρα και το

ατσάλι και θα τα κάνουν σκόνη. Πόσο απογοητευτικό είναι ότι φανταστήκαμε πόλεις απανθρακωμένες από δόμβες εξωγήινων και ακτίνες θανάτου όταν το μόνο που χρειαζόταν ήταν η μητέρα φύση και χρόνος...

Και ανθρώπινα σώματα, σύμφωνα με τη Σάλλιδαν, παρά το γεγονός ότι, επίσης σύμφωνα με τη Σάλλιδαν, εκείνοι δε χρειάζονται σώματα.

Μια εικονική ύπαρξη δεν απαιτεί έναν υπαρκτό πλανήτη.

Όταν το είπα αυτό για πρώτη φορά, η Σάλλιδαν δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει και ο Ζόμπι φερόταν λες και δεν τον ένοιαζε. Ανεξάρτητα από τον λόγο, είπε, το συμπέρασμα είναι ότι μας θέλουν όλους νεκρούς. Όλα τα υπόλοιπα είναι απλώς φλυαρίες.

Μπορεί. Αλλά δε νομίζω.

Εξαιτίας των ποντικιών.

Ξέχασα να πω στον Ζόμπι για τα ποντίκια.

3

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ, έχω φτάσει στα νότια περίχωρα της Ουρμπάνα. Ακριδώς στα μισά του δρόμου, σύμφωνα με το πρόγραμμα.

Τα σύννεφα έχουν έρθει από τον βορρά: ο ήλιος υψώνεται πίσω από τον θόλο των δέντρων και τους δίνει μια γυαλιστερή καστανοκόκκινη απόχρωση. Θα τρυπώσω στην κουφάλα κάποιου δέντρου μέχρι να πέσει η νύχτα κι έπειτα θα δγω στα λιβάδια προς τα δυτικά της πόλης και θα προσευχηθώ το πέπλο από σύννεφα να μείνει στον

ουρανό για λίγο ακόμα, τουλάχιστον μέχρι να πάρω ξανά τον αυτοκινητόδρομο από την άλλη πλευρά. Η παρακάμψη της Ουρμπάνα θα προσθέσει μερικά μίλια στη διαδρομή, αλλά, αν υπάρχει κάτι πιο επικίνδυνο από το να βρεις τον δρόμο σου σε μια πόλη στη διάρκεια της ημέρας, αυτό είναι να επιχειρείς να το κάνεις τη νύχτα.

Κι όλα έχουν να κάνουν με το ρίσκο.

Από το παγωμένο έδαφος σηκώνεται πάχνη. Το κρύο είναι τσουχτερό. Μου πιέζει τα μάγουλα, κάνει το στήθος μου να πονάει με κάθε ανάσα. Νιώθω την πανάρχαιη λαχτάρα για φωτιά ενσωματωμένη βαθιά στα γονιδιά μου. Η τιθάσευση της φωτιάς ήταν το πρώτο μεγάλο μας άλμα: Η φωτιά μάς προστάτευσε, μας κράτησε ζεστούς, μετασχημάτισε τα μυαλά μας αλλάζοντας τη διατροφή μας από ξηρούς καρπούς και μούρα σε κρέας, πλούσιο σε πρωτεΐνη. Τώρα η φωτιά είναι ένα ακόμη όπλο στο οπλοστάσιο του εχθρού μας. Καθώς έρχεται ο βαρύς χειμώνας, νιώθουμε να μας συνθλίβει ένα απαράδεκτο δίλημμα: Να πεθάνουμε από το κρύο ή να πληροφορήσουμε τον εχθρό για τη θέση μας.

Ενώ κάθομαι με την πλάτη μου ακουμπισμένη σε ένα δέντρο, δγάζω το φυλλάδιο. *Τα πιο συναρπαστικά σπήλαια του Οχάιο!* Ο Ζόμπι είχε δίκιο. Δε θα επιζήσουμε μέχρι την άνοιξη δίχως καταφύγιο, και τα σπήλαια είναι η καλύτερή μας επιλογή· ενδεχομένως, η μοναδική μας επιλογή. Ίσως έχουν καταληφθεί ή καταστραφεί από τον εχθρό. Ίσως είναι κατειλημμένα από επιζώντες, που, μόλις δλέπουν ξένους, τους πυροβολούν. Όμως κάθε μέρα που μένουμε σε εκείνο το ξενοδοχείο το ρίσκο δεκαπλασιάζεται.

Αν η λύση των σπηλαίων δε λειτουργήσει, δεν έχουμε εναλλακτική. Δεν έχουμε πουθενά να τρέξουμε, πουθενά να κρυφτούμε, και η ιδέα ότι θα δώσουμε μάχη είναι για γέλια. Οι χτύποι του ρολογιού συνεχίζουν να αργοσβήνουν.

Όταν του το θύμισα, ο Ζόμπι μού είπε ότι σκέφτομαι πάρα πολύ. Χαμογελούσε. Έπειτα σταμάτησε να χαμογελάει και είπε: «Μην τους αφήσεις να τρυπώσουν στο μυαλό σου». Λες και παίζαμε σε αγώνα ποδοσφαίρου και είχα ανάγκη από λίγη ενθάρρυνση. *Αγνόησε το πέντε-μηδέν! Πάίξε για τη φανέλα!* Κάτι τέτοιες στιγμές ήθελα να τον χαστουκίσω· όχι ότι θα έδγαινε κάτι καλό, αν τον χαστούκιζα, αλλά θα με έκανε να νιώσω καλύτερα.

Ο αέρας πέφτει. Υπάρχει μια αίσθηση αναμονής στην ατμόσφαιρα, η γαλήνη πριν την καταιγίδα. Αν χιονίσει, θα παγιδευτούμε. Εγώ σε αυτό το δάσος. Ο Ζόμπι στο ξενοδοχείο. Απέχω πάνω από τριάντα χιλιόμετρα από τα σπήλαια – άραγε είναι καλύτερο να δω στο ανοιχτό πεδίο τη μέρα ή να με πιάσει το χιόνι μένοντας κρυμμένη μέχρι να πέσει το σκοτάδι;

Ξανά στη λέξη που αρχίζει από *P*. Όλα έχουν να κάνουν με το ρίσκο. Όχι μόνο το δικό μας. Αλλά και το δικό τους: Τρυπώνουν σε ανθρώπινα κορμιά, στήνουν στρατόπεδα θανάτου, εκπαιδεύουν παιδιά για να ολοκληρώσουν τη γενοκτονία, και όλα αυτά είναι ριψοκίνδυνα, δλακωδώς ριψοκίνδυνα. Όπως ο Ίβαν Γουόκερ, είναι ασύμφωνα, παράλογα και πολύ *παράξενα*. Οι αρχικές επιθέσεις ήταν δάρδαρας, αποτελεσματικές και αφάνισαν το 98 τοις εκατό του ανθρώπινου πληθυσμού, ενώ ακόμα και το 4ο Κύμα είχε κάποια λογική: Είναι δύσκολο να αντιτάξεις

σοβαρή αντίσταση αν δεν μπορεί να εμπιστευθεί ο ένας τον άλλον. Όμως μετά απ' αυτό, η έξοχη στρατηγική τους αρχίζει να μπάζει νερά. Δέκα χιλιάδες χρόνια σχεδίαζαν την εξάλειψη των ανθρώπων από τη Γη και αυτό ήταν το καλύτερο που σκέφτηκαν; Αυτό είναι το ερώτημα που στριφογυρίζει στο μυαλό μου μετά το περιστατικό με την Τίκαπ και τη νύχτα με τα ποντίκια.

Πιο βαθιά στο δάσος, πίσω και αριστερά μου, ένα σιγανό δογκητό σκίζει τη σιγαλιά. Αναγνωρίζω αμέσως τον ήχο· τον έχω ακούσει χιλιάδες φορές από τότε που ήρθαν. Τον πρώτο καιρό ήταν πανταχού παρών, μια συνεχής υπόκρουση, σαν το δουητό της κυκλοφορίας σε έναν γεμάτο αυτοκινητόδρομο: ο ήχος ενός ανθρώπινου πλάσματος που πονάει.

Βγάζω το τηλεσκόπιο από το σακίδιό μου και ρυθμίζω προσεκτικά τον φακό στο αριστερό μου μάτι. Προσεκτικά. Χωρίς να πανικοβάλλομαι. Ο πανικός κλείνει τους νευρώνες. Σηκώνομαι όρθια, ελέγχω την ασφάλεια του όπλου και κινούμαι αργά προς τον ήχο, επιθεωρώντας το πεδίο για τη χαρακτηριστική πράσινη λάμψη ενός «μολυσμένου». Η ομίχλη καλύπτει τα δέντρα σαν σάβανο· ο κόσμος είναι τυλιγμένος στα λευκά. Τα δήματά μου κάνουν κρότο πάνω στο παγωμένο έδαφος. Οι ανάσες μου ακούγονται σαν υπερηχητικές εκρήξεις.

Η λεπτή άσπρη κουρτίνα ανοίγει και είκοσι μέτρα πιο πέρα βλέπω μια μορφή κουλουριασμένη σε ένα δέντρο, με το κεφάλι γερμένο προς τα πίσω και τα χέρια να πιέζουν τα γόνατα. Το κεφάλι δε λάμπει στο τηλεσκόπιό μου, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είναι άμαχος· είναι μέλος του 5ου Κύματος.